

Kezdődik a felelés.

Az apró padokban rózsaszín, fehér ruhás tündérek, pártás, pruszlikos magyar lányok, lapátfogú Bözsikék, Ilonkák és Ágicák ülnek, s közöttük a sehonnan sem hiányzó, vörös hajú, szemüveges, bájos kis hamupipő. Mindnyájan viharosan rázzák föltartott két ujjukat. Valamennyi felelni szeretne. De tudnak is. Mennyit tudnak. Szégyenkezve lapítunk székünkön, nehogy eszébe jusson a tanító néninek, hogy tőlünk kérdezze azt, amire ezeknek az apróságoknak kell megfelelniök. Mi gyakran belesülnénk a feleletekbe. Milyen kitűnően tudják a történelmet, a földrajzt. Természettudományos műveltségük mintaszerű. Beszéltek Mátyás király udvaráról, Rákócziról, Európa városairól, folyóiról, hegyeiről, a hangyák társadalmáról, a halak élettanáról, a szarvasmarhák tájbonctanáról [!], nemzetgazdaságunkról és még sok egyébéről. Nyolctól tizenkettőig a rekkenő hőségben egyetlen hibát sem ejtenek ezek a pöttöm tudósok. És mennyi verset tudnak.

– Mi nem sírjuk – szavalja egy kislány a hazafias verset, mire egy anya hangosan fölzokog. Egy fiatal mama az egész vizsgát végigsírja. Roppant meg van attól hatva, hogy mennyi mindent tud az ő kislánya. De apák szemében is könnyeket látunk.

Most megszólal a mákszemnyi harmónium. Bátran, szabadon énekelnek: „Ezer esztendeje annak, hogy a magyarok itt laknak. Most akarják, most akarják kiirtani, de az Isten, a jó Isten nem engedi ...”

Nem, amíg ilyen gyermekeink vannak, addig nem is lehet bennünket kiirtani, még csak szellemi fölényünket se lehet elvenni.

1935. június 19., szerda, 8. old.

Pesti utca

Minden nagyvárosban feltűnik olykor egy-egy ember hajadonfótt, mezítláb vagy saruban, aki után a járókelők megfordulnak az utcán, s mosolyogva vagy szánakozva szemlélik. Ötven fokos kánikulában az igazán nem feltűnő. Szinte nem is értjük, hogy csodálkozhattunk rajta valamikor. Ellenben annál inkább feltűnt az az öregedő úr, aki vakító délidőben

hócipőben, báránybőr kucsmában sétált végig a Belvároson. Senki se gondolta épeszűnek. Milyen viszonylagos minden. Néhány foknyi hőkülönb-ség csupán, s pontosan az ellenkezője rémlik örütségnek. Egyébként lát-tunk egy fiatalembert sítalpakkal is a hátán. Ez a fiatalember azonban való-színűleg csak feltűnni és botránkoztatni akart. Ez sikerült is neki.

•

Láttuk, amint egy Duna-parti kávéház tornácára kívülről, a korláton át benyúlt egy jól öltözött hölgy, fölkapott egy pohár jeges vizet az egyik asztalról, amelynél idegenek ültek, egy hajtásra kitta, visszatette a poharat, majd odébbment. Még csak rossz néven sem lehetett venni tőle.

•

Láttuk, hogy egy körüti bútorraktár hatalmas tükör-kirakatának kellős közepén egy széles bársony kereveten kövér, rákvörös arcú, izzadt vidéki nénike ült ingben, szoknyában, s egy fél citromot szopogatott. Spanyol-ország, Afrika jutott az eszünkbe.

•

Láttunk egy közlekedési rendőrt, akinek a lábát rettentően szorította a cipő. Folyton váltogatta, emelgette hol az egyiket, hol a másikat a nagy hőségben. De állta a szenvedést hősiesen. Vele szenvedtünk. Szerettük volna biztatni, hogy húzza le a lábáról. De nem mertük. Úgyse tette volna meg.

•

Láttunk egy kéményseprőt, karján óriási csokor kinyílt fehér rózsával. Mire azok a rózsák rendeltetési helyükre kerülnek, minden valószínűség szerint fekete-fehér rózsákká válnak.

•

Láttunk egy talpig fehér selyembe öltöztetett menyasszonyt robogó motorkerékpár ládáján feküdni aléltan, lobogó fátylakkal, mirtuszkoszorúval a fején. Az első pillanatban mindenki döbbenet bámulta, s rendőr után nézett, de aztán hamarosan mosolyogni volt kénytelen. Nem történt menyasszonyrablás. Egy ruhásbolt kirakata számára vitték ezt az élethű menyasszonybábut. Soha nem volt neki vőlegénye. Nem is lesz ...

1935. július 2., kedd, 8. old.